

BOLDOG MÁRIA ALFONZA ANYA EGY SZENT!

Patrick KOEHLER

TERCIÁTUS OBERBRONN 2022

Bár Mária Alfonza anyát egyesek már életében szentnek tartották, a döntő fordulópon Istén szolgálja szentségének világosabb felismerésében 1931-ben következett be. 1931. augusztus 17-én Van Rossum bíboros megállt Oberbronn-ban. Willem Marinus Van Rossum holland redemptorista atya volt, aki a Propaganda fidei bíborosa és prefektusa volt (jelenleg a Nemzetek Evangelizációjának Kongregációja), és aki a kongregáció bíboros-védője volt. Ő volt az, aki ezt mondta a Legszentebb Megváltó nővérei noviciáinak: „Egy másik gondolat is nagyon boldoggá tett: az Önök szent Alapítójára való gondolat. Sokat hallottam Istennek erről a jámbor szolgáljáról, bár még nincs az oltárra emelve. Nem vagyok pápa, és egy közönséges halandó nem nyilváníthatja őt szentnek. Ha én lennék a pápa, megtenném. Szent Alapítójuk van. Mária Alfonza rendi anyában egy szentjük van, aki olyan jól választotta meg a nevét. Isten nagy szolgálója volt, de egyszerű lélek, nagyon egyszerű lélek. Isten mindig egy egyszerű és rejtett lelket választ, például a Gyermek Jézusról nevezett Szent Terézt, aki arra törekedett, hogy egyedül Istent szolgálja, és neki tetszen.”

E látogatás során a bíboros Virginia általános főnöknőnek kifejezte azon óhaját, hogy kezdődjön el a boldoggá avatási eljárása. 1932. február 19-én kelt levelében a bíboros kijelentette, hogy miután gondosan elolvasta Busson munkáját, nem lát semmiféle nehézséget a boldoggá avatási ügy kezdeményezésében, és írt Mons. Ruch strassbourgi püspöknek, hogy "jobban tolja előre a szent anyjuk ügyét". 1931. szeptember 21-én két tanút hallgattak meg. Leonia nővér bizonyoságtétele érdekes elemekkel szolgál a szentség hírével kapcsolatban. Léonia nővér Darmstadtól származott, ahová apja ösztönzésére mentek a kongregáció nővérei, és Oberbronnban végezte el a noviciátust, amikor Mária Alfonza Anya még élt. Többek között Mária Alfonza Anya két jóslatát közölte, melyek saját halálával és Reichard atya halálával voltak kapcsolatosak, amelyek valóban be is teljesedtek. Azt is mondta: „Néhány kivételtől eltekintve valamennyi nővér nagyon tisztelte az előljáró anyát. Mindig is nagyra értékeltem az életszentségét. Halála után a nővérek többsége elkezdte őt segítségül hívni. Az alapító egyik oktatásában hallottam, amint mondta a nővéreinek: „Kérem Urunktól a kegyelmet, hogy halálom után feledkezzenek el rólam, hogy többé senki ne beszéljen rólam”.

Ez a tanúságtétel, különösen az alapító kérésére, hogy halála után feledésbe merüljön, feltárja Mária Alfonza Anya alapvető lelki attitűdjét: „Istent szolgálni és a mennybe jutni” anélkül, hogy a saját, hiábavaló dicsőségét keresné. Erzsébetet az első évektől fogva elsősorban Isten dicsősége

érdekelte, Istent megismerni és szeretni Őt. Ő maga ezt mondta: „Életem hetedik évében jelentősen megnőtt bennem a vágy, hogy jobban megismerjem Istent, jobban szeressem Őt, és jobban a tetszésére legyek. Ez a vágy olyan erőteljes volt, hogy belső szenvedést okozott. Gondolkodtam rajta, és órákig csak azzal foglalkoztam, hogyan viselkedjek, hogy kedvesebb legyek Isten előtt. Ezért gyakran otthagytam a gyerekeket, akikkel játszottam, félrementem, néztem az eget, és egy pillanatig arra gondoltam, hogy milyen öröm lesz a mennyben. Felsőhajtottam, és azt mondtam: „Jézusom, vajon én is eljutok a mennybe?” Néha elért a félelem, hogy nem jutok a mennybe.

Egy nap a szüleim kivittek a földekre. Amíg ők el voltak foglalva, én kicsit odébb mentem, leültem, és az eget néztem. Ekkor anélkül, hogy értettem volna, újra feléledt bennem a szentség utáni vágy. Azt mondtam: „Szent akarok lenni. De hogyan válhatok azzá? Nem is tudom, mit kell tennem, hogy azzá váljak! Ezeknél a szavaknál elsírtam magam, összekulcsoltam a kezeimet, égre emeltem őket, és azt mondtam: „Inkább ne kapjam meg azt, amit a szüleim adnak, *(vagyis kis ajándékokat)* inkább szent akarok lenni.“

A fiatal Erzsébet egész élete ezen a vágyon alapult, hogy „szentté váljon”. A szentség állandó erőfeszítést igényel, de mindenki számára elérhető. Ez mindenekelőtt Isten ajándéka. Jézusban mindent megkapunk. Mária Alfonza Anya soha nem hagyta abba Jézus utánzását, nem szűnt meg vele egyesülni, így lépett be az isteni szentség misztériumába. Természetesen, voltak eksztázisai is, látomásai a jövőről, jövőképei, de az teszi őt szentté – jóllehet a pápa még nem avatta szentté –, hogy követte Jézust, hallgatta és követte őt anélkül, hogy összetört volna a nehézségek miatt. Csodálatra méltó, hogy szavával és példájával Krisztus arcát tette láthatóvá, s ezért képes volt kifejlésztetni a kereszt titkával fémjelzett bizonyos igényességet.

Öröktől fogva Isten előtt állunk, aki elhatározta, hogy megment minket. Kihívásának tartalma a mi „szentségünk”, ami egy nagy szó. A szentség az isteni lény tisztaságában való részvétel. Mi azonban tudjuk, hogy Isten a szeretet. XVI. Benedek pápa pedig 2005. július 6-i katekézisében ezt mondja az efezusiakhoz írt levél himnuszáról: „Isten tisztaságában való részvétel Isten szeretetében való részvételt jelent, Istenhez hasonlítani, aki a szeretet.

Isten a szeretet (1Jn 4,8,16). Ez egy örömteli igazság, amely azt is lehetővé teszi számunkra, hogy megértsük, a szentség nem egy távoli valóság az életünkben, és hogy olyan mértékben lépünk be a szentség misztériumába, amennyire Istennel együtt szeretünk. Az Agapé így mindennapi valóságunkká válik. Így jutunk el magának Istennek a megszent élethorizontjához.”

A szentség titka a Krisztussal való barátság, és az Ő akaratával való hűséges azonosulás.

Mit jelent szentnek lenni? Ki van meghívva az életszentségre? Gyakran hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a szentség a kiválasztottak számára fenntartott cél. Másrészt, Szent Pál Isten nagy szándékáról beszél, és kijelenti: "Mert benne (Krisztusban) minket (Isten) még a világ teremtése előtt kiválasztott, hogy az Ő arca előtt szentek és szeplőtlenek legyünk a szeretetben " (Efezus 1,4). És mindannyiunkról beszél. Isten tervének középpontjában Krisztus áll, Akiben Isten megmutatja az arcát. Krisztusban az élő Isten közeledett hozzánk, láthatóvá, hallhatóvá vált, hogy mindenki tudjon meríteni kegyelmének és igazságának teljességéből (Jn 1,14-16). A szentség, a keresztény élet teljessége, nem a rendkívüli tettek véghezvitelében rejlik, hanem a Krisztussal való egyesülésben, titkainak megtapasztalásában, szemléletének, gondolatainak, viselkedésének az elsajátításában. Mária Alfonza Anya így foglalta össze az Első szabályokban: „Az Isteni Megváltó leányainak szelleme legyen Jézus Krisztus szelleme, aki a példaképük. Szerinte kell a nővérek belső és külső életének alakulnia. Igen, Jézus Krisztus szelleme kell, hogy állandóan éltesse őket, hogy az egész életükben megnyilvánuljon – amint az apostol mondja: Jézus élete látható lesz halandó testükben.”

A szentség mértékét az határozza meg, hogy Krisztus milyen növekedést ért el bennünk, hogy a Szentlélek segítségével milyen mértékben alakítjuk egész életünket az Ő élete szerint. Ez azt

jelenti, hogy Jézushoz kell hasonlítani, amint azt Szent Pál megerősíti: „Mert akiket előre meghívott, azokat el is rendelte, hogy olyanok lesznek, mint az ő Fia képmása” (Róm 8,29). Szent Ágoston pedig kijelenti: "Életem élni fog, és tele lesz Veled" (Vallomások, 10,28).

A II. Vatikáni Zsinat az egyházzal szóló dokumentumában világosan beszél a szentségre való egyetemes hivatásról, és megerősíti, hogy senki sincs belőle kizárva: Különböző életformákon és hivatalokon keresztül csakis egyféle életszentség létezik, amelyet mindenki gyakorol, aki engedi, hogy Isten Lelke vezesse, és akik ... szegények, alázatosak és az Ő keresztjét hordozzák, hogy megérdemeljék a részesedést az Ő dicsőségében .”

A kérdés azonban továbbra is fennáll: Hogyan járta Mária Alfonza Anya a szentség útját? Hogyan válaszolt erre a hívásra? Képes lett volna rá a saját erejéből?

A válasz egyértelmű: A szent élet elsősorban nem a mi erőfeszítéseink, cselekedeteink gyümölcse, mert a háromszor szent Isten (vö. Iz 6,3) aki tesz minket szentté, a Szentlélek működése az, Aki minket megelevenít belülről, ez magának a feltámadt Krisztusnak az élete, Aki magát adja nekünk, és Aki átalakít minket. Ismételjük meg ezt a II. Vatikáni Zsinattal: „Krisztus tanítványai, akiket Isten meghívott, nem a cselekedeteik, hanem az Ő irgalmas szándéka által, amelyet Jézus, a mi Urunk igazolt, a hit keresztsége által valóban Isten gyermekeivé, az isteni természet részeseivé váltak tehát, valódi szentté. Ezért Isten kegyelméből meg kell őrizniük és életükkel ki kell egészíteniük ezt a megszentelődést, amelyben részesültek” (uo. 40. pont).

Mária Alfonza Anya szentsége végső soron a keresztségi kegyelemből ered, abból a valóságból, hogy beépülünk Krisztus húsvéti misztériumába, amelyhez nekünk adatik az Ő Lelke és Feltámadott élete.

Szent Pál nyomtatékosan hangsúlyozza azt az átalakulást, amelyet a keresztségi kegyelem az emberben megvalósít, és sikerül új terminológiát alkotnia, melyet az „együtt” előtag alkot: *együtt-meghalt, együtt-eltemetett, együtt-feltámadt*, Krisztussal *együtt éltre kelt*. A mi sorsunk elválaszthatatlanul összekapcsolódik az Ő sorsával. Ezt írja: „A keresztség által vele együtt eltemettek minket a halálba, hogy amint Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, mi is új életet éljünk” (Róm 6,4).

Isten azonban mindig tiszteletben tartja szabadságunkat, és kéri, hogy fogadjuk el ezt az ajándékot, és a belőle következő követelmények szerint éljünk. Azt kéri, hogy engedjük magunkat megváltoztatni a Szentlélek hatására, és igazítsuk akaratomat Isten akaratához. „Jézus szenvedéséről való elmélkedés módjában a lelki szárazság idején” Mária Alfonza Anya mesél egy eksztatikus élményéről, amely segített megismerni önmagát. Az, ahogyan ezt az élményt a szavaival leírta, fontosnak tűnik számomra a belépéshez az önakaratról való lemondás logikájába: „Az extázisban volt egy önismereti látomása:

* Hogy milyen kevésre képes az ember Isten nélkül. Mint egy tükörben látta a lelkét, és rájött, hogy miben keresi önmagát.

* Látta azt a módot, ahogyan a léleknek le kell válnia önmagáról. Abban a pillanatban egy hangot hallott, amely így szólt hozzá: „Nézd gyermekem, soha ne vágyj arra, hogy a saját akaratodat tegyed. Mondj le az önakaratról, és teljesítsd az én akaratomat.” „Gyermekem, mindig mondd nekem: Nem tudok jól imádkozni, hacsak nem tanít meg az isteni Vőlegényem.”

Abban a pillanatban rájött, hogy csak Istenre támaszkodhat, nem önmagára. Nem tudta ezt szavakba önteni, és annyira nyomorultnak tartotta magát, hogy elveszítette az önbizalmát."

Erre az élményre emlékezve jó látni, hogy Mária Alfonza Anya gondolkodás és cselekvésmódja hogyan válhatott Krisztus gondolkodás- és cselekvésmódjává. Mi a szentség alapja? Szent János ismét kijelenti: „Isten a szeretet; és aki megmarad a szeretetben, az Istenben marad, és az Isten is őbenne” (1Jn 4,16). Isten Mária Alfonza Anya szívébe öntötte szeretetét a neki adott Szentlélek által (vö. Róm 5,5). A szeretet, amely megparancsolja nekünk, hogy Istent szeressük mindenekeelőtt, és Őmiatta szeressük felebarátunkat, ez az első és legszükségesebb ajándék. Ahhoz

azonban, hogy a szeretet, mint a jó mag növekedjen és gyümölcsöt teremjen a lélekben, Mária Alfonza Anyának meg kellett nyílnia Isten igéje előtt, és az Ő kegyelme által végre kellett hajtania akarátát. Gyakran járult a szentségekhez, különösen az Oltáriszentséghez, kitartott az imádságban, az önmegtágadásban, a felebarátok aktív szolgálatában, és az erények gyakorlásában. A szeretet ugyanis a kapocs a tökéletesség és a törvény teljessége között (vö. Kol 3,14; Róm 13,10). És mi a lényeges? A lényeges, hogy a vasárnap soha ne múljon el anélkül, hogy az Oltáriszentségben ne találkozzunk a feltámadt Krisztussal. Ez nem egy plusz teher, hanem fény az egész hétre.

A napnak nem szabad úgy kezdődnie, vagy véget érnie, hogy legalább egy rövid ideig ne találkoznánk Istennel. Mária Alfonza Anya is ezt úgy tette, hogy a kápolnában megállt a betegek szolgálata előtt és után.

Életünk útján pedig követnünk kell azokat a „közlekedési jelzőtáblákat”, amelyeket Isten a Tízparancsolatban adott nekünk. Krisztussal együtt kell olvasnunk őket, Aki megmagyarázza azt, hogy mit jelent a szeretet az egyes helyzetekben.

Úgy tűnik a számomra, hogy a szent életnek az igazi egyszerűsége és nagysága ez: találkozás a Feltámadottal vasárnap; kapcsolat Istennel a nap elején és a végén; követni azokat a „közlekedési jelzőtáblákat”, amelyeket Isten adott nekünk, és amelyek igazából csak a szeretet egyes formái. „Az, ami Krisztus igaz tanítványát jellemzi, az az Isten és a felebarát szeretete” (Lumen Gentium 42). Ez a keresztény élet és a szentség igazi egyszerűsége, nagysága és mélysége.

Ezért Szent János első levelének negyedik fejezetét kommentálva Szent Ágoston bátran mondhatja: „Dilige et fac quod vis”, „Szeress, és tégy amit akarsz”. És így folytatja: „Ha hallgat, hallgasson szeretetből; ha beszél, beszéljen szeretetből; ha szid, dorgáljon szeretetből; ha megbocsát, bocsásson meg szeretetből. A szeretet alapja legyen meg bennetek, mivel ebből az alapból csak jó származhat” (7,8: PL 35). Akit a szeretet kormányoz, aki a szeretetet teljes mértékben éli, azt Isten vezeti, mert Isten a szeretet. Éppen ez adja az értékét annak a nagy kijelentésnek: „Dilige et fac quod vis”, „Szeress, és tégy amit akarsz”.

Feltehetjük a kérdést: Hogyan tudott Mária Alfonza Anya a maga korlátaival, gyengeségével ilyen magas célokat elérni? A liturgikus év során az Egyház arra hív minket, hogy emlékezzünk meg a sok szentről, vagyis azokról, akik a szeretetet teljes mértékben megélték, akik tudták, hogyan kell szeretni és követni Krisztust a mindennapi életben. Megmutatják nekünk, hogy ez az út mindenki számára járható.

A szenteknek az egyháztörténet minden korszakában és minden szélességi fokon, minden életkorban és életállapotban, minden népből, nyelvből és nemzetből sajátos arcuk van. És nagyon különböznek egymástól. Valójában azt kell mondanom, hogy még a személyes hitem szerint is sok szent (nem mindegyik) igazi csillag a történelem egén. És annyit szeretnék hozzátenni, hogy számomra nem csak az általam szeretett és jól ismert nagy szentek az "útirányjelzők", hanem az egyszerű szentek is, vagyis a jó emberek, akiket életemben látok, és akiket soha nem fognak szentté avatni. Ők hétköznapi emberek, talán látható hősiesség nélkül, de a hit igazságát látom az ő mindennapi jóságukban. Az ő jóságuk, - amelyre az Egyház hitében érlelődtek, - számomra a kereszténység legbiztosabb magyarázata, és egy jel, amely megmutatja, hogy hol van az igazság.

A szentek közösségében (mind a szentté avatottak, mind a nem szentté avatottak), amelyet az Egyház Krisztusnak köszönhetően él minden tagjában, élvezzük jelenlétüket, közösségüket, és szilárdan reménykedünk, hogy utánozni fogjuk az ő útjukat, és egy napon így lesz boldog, örök életünk.

Mária Alfonza Anya emlékeztet bennünket arra, hogy milyen nagyszerű és szép a keresztény hivatás, és milyen egyszerű is ennek a fényében! Mindannyian szentségre vagyunk hivatva, amely egyben a keresztény élet mércéje is. Szent Pál ezt ismét nyomatékosan fejezi ki, amikor írja: „Mindannyian részesültünk a kegyelemből a Krisztustól kapott mérték szerint... Ő némelyeket apostolokká, másokat prófétává, ismét másokat evangélistává, pásztorrá és tanítóvá nevezett ki, hogy szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket, és fölépítsék Krisztus testét, amíg mindnyájan el nem jutunk az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, és meglett emberré nem leszünk, elérve Krisztus teljessége életkorának mértékét. (Efezus 4,7. 11-13).

Mária Alfonza Anya arra hív minket, hogy nyíljunk meg a Szentlélek működése előtt, amely átalakítja életünket, hogy mi is részesei lehessünk annak a nagy szentségi mozaiknak, amelyet Isten a történelemben alkot, hogy Krisztus arca teljes fényében felragyogjon. Ő éppen erre törekedett. Élete arra ösztönöz bennünket, hogy ne féljünk felfelé haladni. Isten soha nem kér tőlünk túl sokat. Szaván keresztül vezet minket mindennapi cselekedeteinkben, még akkor is, ha nyomorult bűnösnek érezzük magunkat. Értsük meg azt, amit ő értett: Jézus az, aki szeretetével átalakít bennünket.

Ahhoz azonban, hogy mélyebbre tudjunk hatolni ebben a Krisztushoz való hasonlóságban, fel kell tárnunk, hogyan nyilatkozott meg Jézus élete Mária Alfonza Anya és nővérei szívében. Térjünk tehát vissza az Életszabályaihoz: „Az, aminek meg kell nyilvánulnia bennük (a nővérekben), az a szegénység, az engedelmisség, az alázat, a lemondás, a mértékletesség, az önsanyargatás, az imádság lelkülete, a hallgatás, a szeretet, amely legyen közöttük gyengéd, és tevékeny a rászoruló felé, és végül az a szerény visszafogottság, amivel a legtisztább Völegény tiszta jegyeseinek kell rendelkezniük.”

Ha újra elolvassuk Mária Alfonza Anya tanácsait, akkor érezhetjük, hogy mit tartott fontosnak. (És bizonyos hajthatatlansággal formálja leányai szívéét.) Szerintem nem tévedek, ha azt állítom, hogy Mária Alfonza Anya a szegénységben látja a szentté válás garantált útját.

De mit jelent a szegénység Mária Alfonza Anyának? Ezt a boldogságok szövegekörnyezetébe helyezem: "Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa."

Azt gondolhatjuk, hogy az evangéliumi szegénység egyszerűen a földi jó megvetését jelenti, talán még a koldulás és a nyomorúság kiemelését is.

Térjünk vissza a szegénység jelentéséhez. Szeretek felidézni egy idézetet Szofoniás prófétától, ami a szegénységre jellemző: „Keressétek az Urat ti, szegényei a földnek, akik teljesítitek parancsait. Keressétek az igazságot, keressétek az alázatot.” (Szof 2.3)

Ne felejtsük el, hogy a zsidók elvesztették a politikai függetlenségüket. Megaláztak voltak, sőt teljesen elszegényedtek. Az ellenség győzött. Izrael szegényei megtanultak egy új helyzetet megélni az Istennek való alárendeltségben. Bízta a gondviselésében, és tudták, hogy Jahve segítségükre lesz.

Máté szerint a „szegények” főként azokat jelentik, akik nem a saját erejükre hagyatkoznak. Nincs semmijük. Ők azonban biztosak az Úr jóságában, erejében és irgalmában. Ők azok, akik minden reményüket egyedül Istenbe helyezték. Ez a tény lehetővé teszi számunkra, hogy jobban megértsük a boldogságok második részét: "Mert övék a mennyek országa." Mivel mindent odaadtak Istennek, és bíznak benne, nem bíznak magukban. Készek elfogadni Jézus örömhírét, az Ő evangéliumát.

Sok anyagi dolgot birtokolni és magabiztosnak lenni, elbarikádozni magunkat a kiváltságainkban, a megszerzett trón megzavarásától vagy megingásától való szüntelen félelemhez vezet. Az ember bezárul, megmerevedik. Az, aki nemcsak önmagára támaszkodik, aki ismeri az emberi törekenységet és mindannak az instabilitását, amit fenntartani igyekszünk, az nyitott a Királyság újdonságaira. Olyan Királyságéra, amely valamilyen módon már hozzá tartozik, mivel kész azt egész szívvel és örömmel fogadni.

A szegénység. Ez Mária Alfonza Anyának különösen közel áll a szívéhez. Ez egy támasz a fenyegető veszélyek ellen. Emlékszik Urunk válaszára, amikor nagyon aggódva megkérdezte tőle, hogy meddig fog létezni a kongregáció: "Lányom, az idők végezetéig, ha él majd a szegénység."

Mária Alfonza Anyja azt akarta, hogy a nővérek szállása nagyon egyszerű legyen, hogy ne legyen benne felesleges holmi. Az előljárók azonban mindig megkövetelték, hogy a nővéreknek biztosítva legyen az, ami az életükhöz szükséges. Az anyagiakról való gondoskodás nem vonhatja el figyelmüket a jótékonyági feladatoktól.

Reichard plébános egy jótékonyági szervezet elnökéhez intézett levelében így ír: „Mivel nővéreinknek csak otthonaikban kell gondoskodniuk az emberekről, kevés helyre van szükségük: egy, vagy két helység, ahol négy ágyat elhelyezhetnek, egy étkező, és egy konyha. Keveset kérünk saját megélhetésük biztosítására.” (Meg volt mondva, hogy az Isteni Megváltó leányainak étele olyan legyen, mint a szegények étele, nagyon egyszerű, de egészséges és kiadós. Az Első Szabályzat végső átdolgozása a következővel egészült ki: "A nővérek akár a közösségben, akár a betegek és szegények körében örömmel végzik az Úr szolgálóleányainak minden alázatos munkáját. Mindig készek lesznek szolgálni, különösen a szegények legszegényebbjét, és mindegyikükben Krisztus személyét fogják látni). És Reichard abbé így folytatja: "Mivel mindent a szegényeknek kell vinniük, hol találják meg az ehhez szükséges eszközöket, ha nem azok nagylelkűségében, akiknek van rá módjuk?" Mária Alfonza Anya számára elképzelhetetlen volt, hogy még a gazdagoktól is pénzbeli adományt kérjen. Csak adományokat fogadtak el, és még ezeknek is önkéntesnek kellett lenniük. Azt akarta, hogy a Gondviselés közbelépése megnyilvánuljon. Ugyanakkor így akarta ösztönözni a nővéreket, hogy szegénységben éljenek és gyakorolják a jótékonyt.

Virginia anya szívesen emlegette Helena nővért. A kongregáció 52. nővére volt, és ismerte az Alapítónőt. Éppen ő mesélte, hogy a Niederbronne-i kápolna építésekor Mária Alfonza Anyának nem volt pénze a munkások kifizetésére. Elment imádkozni a kápolnába. Közben egy férfi becsöngetett a portán és a portásnőnek adott egy zsák pénzt. A portásnő hívni akarta Mária Alfonza Anyát. A férfi azonban azt mondta neki: „Ez nem szükséges, csak adja oda neki ezt a zsákot.” Pontosan annyi pénz volt benne, amennyire szükségük volt.

Helena nővér azt is elmesélte, hogy egy nap a nővéreknek már nem volt mit enniük. Mária Alfonza Anya bement a kápolnába, és így imádkozott: „Uram, te parancsoltad meg nekem, hogy alapítsam meg ezt a kongregációt. Nincs már mit enni adnom a nővéreimnek. Ezért el kell őket küldenem.” Ekkor egy hónapra való élelmiszerral megrakott szekér állt meg a kolostor előtt. Ezt egy novícia édesapja intézte, aki aggódott a kolostor miatt.

Mária Alfonza Anya teljesen megbízott a gondviselésben, akárcsak Reichard abbé. Ezenkívül bizonyos szigorúságot mutatott a szegénység minden megsértésével szemben. Azt mondják, hogy az egyik nővérnek engedély nélkül volt egy könyve. Mária Alfonza Anya elrendelte a könyv elégetését az egész közösség jelenlétében.

Szeretném még Önöknek megemlíteni Tharsilla Grab nővér tanúságtételét is. Párizsban élt Flavia nővérral, aki az Alapítónő unokahúga volt, és még életében, 1863-ban lépett be a kolostorba. Amikor Tarsilla nővérnek Flavia nővér a nagynénjéről beszélt, megemlítette az Alapítónő szegénységének és engedelmisségének példáit, azt a szellemet, amelyet minden nővérbe beleoltott. Egy napon az Alapítónő rajta kapta az egyik nővért, hogy selyemszálat vett a varráshoz. Megparancsolta a nővérenek, hogy bontsa ki a varrást, és használjon közönséges cernát.

A sivatagi atyák számára „a szegénység az anya, a megszentelt élet tartófalja”. Ő egy "anya". A szegénység az anya. Szegénység nélkül nincs termékenység a megszentelt életben. És ez egy „fal”, ami véd. Amint Ferenc pápa mondja: „A szegénység bizonyosan megvéd a világiasság szellemétől. Tudjuk, hogy az ördög a zseben keresztül lép be. Ezt mindannyian tudjuk. A szegénységgel szembeni kis kísértések pedig a megszentelt élet testéhez való tartozás miatti sebek. A kongregáció szabályaiban és intézményeiben a szegénységet nem írják le egyenlő szegénységként. A szabályok azt mondják: A mi szegénységünk ebbe az irányba megy, a miénk pedig abba az irányba. De mindig ott van a szegénység szelleme. És erről nem lehet alkudni. Szegénység nélkül soha nem fogjuk tudni jól felismerni, hogy mi történik a világban. A szegénység szelleme nélkül. "Hagyj el mindent, és oszd szét a szegényeknek" - mondta az Úr az ifjúnak. És mindannyian ilyen ifjak vagyunk. De én nem, atyám, nekem nincs annyi vagyonom (gazdagságom)... ‘. Igen, de valami, valamilyen ragaszkodásod van! Az Úr erre kér: Ez az „Izsák”, akit fel kell áldoznod. A lélekben szegények, szegények. És ezzel a szegénységi lelkelettel

oltalmaz minket az Úr – véd minket! - megannyi probléma, és sok minden ellen, amelyek a megszentelt életet próbálják lerombolni.

A szerzetesi megszenteltségből a szerzetesi világiasságba való átmenetnek három szakasza van. Igen, szerzetesi. Létezik szerzetesi világiasság is. Sok szerzetes és megszentelt életű személy világias. Három fok. Először is: a pénz, vagyis a szegénység hiánya. Másodszor a hiúság, amely a szélsőséges "páva" viselkedésből apró hiúságokba megy át. A harmadik pedig: a beképzeltség, a gőg. És innen származik az összes gonoszság. Az első fokozat a vagyonhoz, a pénzhez való ragaszkodás. Ha csak erről gondoskodunk, akkor mások nem jönnek. És ezzel nemcsak a pénzre gondolok, hanem a gazdagságra is. A gazdagságokra. Ahhoz, hogy felismerjük mi történik, szükségünk van a szegénység szellemére. Kötelesség-e tudni, hogy néz ki a szegénységem? Nézzenek a lelkük mélyére, nézzék meg a személyiségüket, nézzék meg a kongregációjukat... Nézzék meg, hogy milyen ott a szegénység. Ez az első fokozat: ha ezt betartjuk, a többi fokozat nem jön. Ez a fal, amely megvéd minket tőlük, ez az anya, amely vallásosabbá tesz minket, és arra kényszerít, hogy minden gazdagságunk az Úrban legyen. Ez egy fal, amely megvéd minket a világias fejlődéstől, amelyek annyira károsak minden megszenteltségre. Szegénység."

Egy dologra azonban felhívnám a figyelmet, ami nagyon közel áll a szívemhez: az anyagi szegénység önmagában még nem garantálja az istenközelséget, mert a szív kemény lehet, és tele a vagyon utáni vággyal. Ez világos: a keresztény azt látja, hogy Krisztus vár rá, várja az önjárándékozását. Aki radikálisan akarja követni Krisztust, annak le kell mondania az anyagi javakról. Ezt a szegénységet azonban Krisztusra alapozva kell megélnie, hogy belsőleg szabaddá váljon felebarátai számára.

Mária Alfonza Anyának a szegénységhez való hozzáállása tele van evangéliumi jelentéssel. Az evangéliumot hirdeti a szegényeknek a maga szegénységével. És ha utalunk Jézus válaszára Keresztelő János tanítványainak, akik azért jöttek, hogy megkérdezzék tőle, várjanak-e valaki másra, akkor egyértelmű, hogy Mária Alfonza Anya Isten országának megfelelően cselekedett: A jó hírt hirdetik a szegényeknek. Ez az igazi jel, amely az igaz Messiásra és az igaz Egyházra mutat.

Személy szerint úgy gondolom, hogy a szegények evangelizálása nagyobb csoda, mint a halottak feltámadása. A szegény ember az, akinek nincs értéke az emberek szemében. A gazdagok holtteste körül mindig összejöveteleket és ünnepi szertartásokat tartanak. De a szegény ember észrevétlen marad. „Ha láthatatlanná akarsz válni, légy szegény” – mondja az egyik közmondás. Senki nem fog meglátni, senki nem fog észrevenni... És éppen ezeket a szegény embereket keresi fel otthonaikban Mária Alfonza Anya és nővérei. A szegény, beteg ember láthatatlan a gazdag és egészséges számára. Ő láthatóvá tette őket. Nem a beteg és durva pogányokat tekintette eretnekeknek, hanem a szegényeket, akiknek szükségük volt rá, bár nem bíztak benne.

Mária Alfonza Anya nővérei apostolkodásának természetfeletti jellegét kifejező döntő jel, hogy a szegényekhez, a betegekhez mennek. És éppen ezért, mert az Alapítónő a nővérekkel, akik vele és utána voltak, a betegekről és szegényekről gondoskodtak, tekinthetjük őket Isten leányainak.

Sőt, ő és nővérei belépnek Jézus példabeszédébe: „Amikor ebédet vagy vacsorát adsz, ne hívd a barátaidat, testvéreidet, rokonaidat vagy gazdag szomszédaidat, hogy ők is meghívjanak téged, és meg legyen a jutalmad. De amikor lakomát készítesz, hívd meg a szegényeket, nyomorékokat, sántákat és vakokat. És áldott leszel, mert nekik nincs mivel visszafizetniük. De jutalomban részesülsz az igazak feltámadásakor.” (Lk 14,12.1-4)

Érthető, hogy a nővéreknek sikerült "megbotránkoztatniuk" a világot abban az értelemben, hogy felrázták az emberek gondolkodását és csodálatot váltottak ki. Amikor Szent János azt írta: „Boldog, aki nem botránkozik meg bennem”, azt is írhatná: Boldog az, akit nem tántorít el ez a szegény, ez a beteg ember... akin keresztül én kinyilatkoztatom magam.

Igen, boldog Mária Alfonza Anya, akit nem tántorítottak el a szegények! Boldog Mária Alfonza Anya, aki kereste, szerette és befogadta a szegényeket! Ez a mi boldogságunk is?

Vigyáznunk kell azonban, hogy megőrizzük Mária Alfonza Anya alázatát. Ezt támogatja Isten nagyságának és szentségének élő tudata, és egyben a teremtés Teremtője előtti szegénysége. "Istenem, jöjj segítségemre..." Emlékezzünk az imájára: "Istenem, nincs semmim, nem adhatok neked semmit, könyörülj rajtam. Isteni vőlegényem, Te tudod, hogy nélküled nem tudok semmit se csinálni." Szeretem megemlíteni Antiszthenészt. Egy körültekintő barát ezt mondta ennek a cinikus filozófusnak, aki szegénységével dicsekedett: "Antisthenes, látom a büszkeségedet a kabátod lyukain keresztül."

Ne tévesszen meg senki. A szegénység erénye nagyon értékes a szegények és gazdagok körében is. Mária Alfonza Anya ezt megértette. Mindenkihez szegényként ment, hogy mindenki le merje tenni előtte a maszkját, és elhiggye, hogy el lehet fogadni a nyomorúságukat és szembe nézhetnek vele. Azáltal, hogy olvasott a hozzá forduló emberek lelkében, lehetővé tette számukra, hogy megismerjék önmagukat.

Ez a mások iránti tisztelet a hiteles szeretet része. A szeretet egyik dimenziója, ha a másikat Krisztus szemével látjuk. Engedjük meg XVI. Benedeknek, hogy gazdagítsa az elmélkedésünket. Nagyon jól ötvözi Mária Alfonza Anya hozzáállását: „A felebaráti szeretet abban a szellemben jelenik meg, ahogyan lehetséges, amint a Biblia meghatározza, Jézusban. Ez azon lapul, hogy Istenben és Istennel szeretem azt is, akit nem becsülök, vagy nem ismerek. Ez csak az Istennel való bensőséges találkozás révén érhető el, olyan találkozással, amely az akarat közösségévé vált és az érzelmek szintjéig megérinthet. Megtanulok a másik emberre nemcsak a szememmel és az érzéseimmel nézni, hanem Jézus Krisztus szemszögéből is. Az ő barátja az én barátom. A másik külső megjelenése fölött a belső elvárása hatja át a szeretet gesztusát, a figyelem gesztusát, amit nemcsak az erre a célra létrehozott szervezeteken keresztül adok át neki, elfogadva azokat politikai szükségszerűségként. Krisztus szemével nézem, és sokkal többet tudok adni a másoknak, mint azt, amire kívülről szüksége van: megadhatom neki azt a szerető tekintetet, amelyre szüksége van. Itt látjuk az istenszeretetet és a felebaráti szeretet szükséges összjátékát, amelyre János első levele annyira támaszkodik. Ha az életemből teljesen hiányzik nekem az Istennel való kapcsolat, akkor a másokban mindig csak azt a valakit fogom látni, aki más, és nem tudom felismerni benne Isten képmását. Másrészt, ha teljesen figyelmen kívül hagyom a másik embert, és csak "jámbor" akarok lenni és teljesíteni a "vallási kötelességeimet", akkor az én Istennel való kapcsolatom is meggyengül. Akkor ez a kapcsolat csak "olyan lesz, amilyennek lennie kell", de szeretet nélkül. Csak az tesz érzékennyé Isten iránt, hogy hajlandó vagyok találkozni a felebarátommal, kifejezni iránta a szeretetet. Csak a felebarátom szolgálata nyitja meg a szememet arra, hogy mit tesz értem Isten, és hogyan szeret engem.”

Emlékezzünk vissza Becciu bíboros boldoggá avatási homíliájának a szavaira is: „Megtanulta (Mária Alfonza Anya) az önátadást, amikor a kereszten haldokló Megváltóról szemlélődött. Az volt a nagy vágya, hogy Krisztusért éljen és cselekedjen, hogy utánozza őt jóságában, alázatában, szeretetében, és csak Neki igyekezni a tetszésére lenni. Ezért örömmel ismételtette: „Mindenben, mindig és mindenhol csakis Istent, magát Istent látni.” Ezek a szavak csodálatos szintézisei az új boldog rendkívüli evangéliumi tanúságtételének. Nagyon aktuálisak, mert ma annyira szükséges tanúságot tenni a hiteles keresztény szeretetről. Nem mint egy valamilyen elvont gondolatról, hanem konkrétan úgy, hogy segítünk másoknak, különösen a gyengéknek és szegényeknek, akik Krisztus Testét képezik.

Ferenc pápa is erre emlékeztet minket. Szereti azt ismételni, hogy „a szeretet, amely nem veszi tudomásul, hogy Jézus Testben jött el, az nem az a szeretet, amelyet Isten parancsol nekünk. Elismerni, hogy Isten elküldte Fiát, aki megtestesült és úgy élt, mint mi, azt jelenti, hogy úgy szeretni, ahogy Jézus szeretett; szeretni, ahogyan Jézus tanított minket. Szeretni Jézus útján járva. Jézus útja pedig az élet odaajándékozása. (*Homília a Szent Márta-házból, 2016. november 11.*). Boldog Eppinger Mária Alfonza egész életében szavaival és tetteivel tanúskodott arról, hogy Jézus nemcsak azért jött el hozzánk, hogy az Atya szeretetéről beszéljen, hanem személyesen is megtestesítette hatalmas irgalmát, amikor meggyógyította azokat, akikkel útjain találkozott. Fel

tudta ismerni Jézus sebeit a szegény és rászoruló emberi lényben, és ezért Isten irgalmas szeretetének eszközévé vált. A mi boldogunk tapasztalata, akit az Egyház példaképként ismer el Jézus követésében, arra ösztönöz bennünket, hogy szeressük azokat az embereket, akikkel nap mint nap találkozunk, és Isten irgalmas szeretetének eszközévé váljunk a számukra.”

Mindenben, mindig és mindenhol csak Istent, magát Istent látni. Ez az erőfeszítés adta meg Mária Alfonza Anyának a lehetőséget, hogy megtapasztalja Isten életét. A szentség nem azt jelenti, hogy bűn nélküliek vagyunk, hanem Jézus, az egyetlen Megváltó példáját követve „megmutatjuk azt a szeretetet, amely találkozni tud, és elfogad, amely képes találkozni azokkal, akik rászoruló: gyengék, összetörtek, elvetettek, a háború, az erőszak és az üldöztetés elől menekülők. Ünnepezzük ezt a nőt, aki beleszeretett az Istenbe és fáradhatatlanul terjesztette Isten irgalmát a szenvedő emberiség felé” (Becciu bíboros).

Chanoine Patrick Koehler